

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Margaret Mazzantini, *Nessuno si salva da solo*

Copyright © 2011 by Margaret Mazzantini

First Italian edition by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

All rights reserved.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Sanna Pettersson

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MAZZANTINI, MARGARET

Nimeni nu se salvează singur / Margaret Mazzantini; Gabriela Lungu
(trad. din lb. it. de). – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3738-6

ISBN ePub: 978-973-46-3962-5

ISBN PDF: 978-973-46-3963-2

I. Lungu, Gabriela (trad.)

821.131.1-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

Margaret Mazzantini

Nimeni nu
se salvează singur

Roman

Traducere din limba italiană
de Gabriela Lungu

POLIROM
2013

Sunt gânduri pe care nu vrei să le lași moștenire fiilor tăi.

Te temi că ei își vor aminti doar sfârșitul, certurile.

Ai nevoie de fotografiile alea. Să le împrăștii pe covor, să plângi prefăcându-te că râzi... *vă aduceți aminte? Aici eram la Ostuni... tati cumpărase sendvișuri...* să le arate întipărit pe hârtie cât de fericiți ați fost.

De aceea a venit în seara asta. Pentru amintirea frumoasă pe care va trebui să o păstreze pentru Cosmo și Nico.

Ați fost copiii unei mari iubiri.

Ea e aici pentru a ține în viață amintirea. Ca bătrânii care au scăpat din Shoah și pun pietre. Câte una pentru fiecare iubire moartă.

Pentru că și iubirea merită un sanctuar, o amintire.

Gae nu s-a mișcat. Înghețata topită, care s-a prelins sub cămașă, i se pare acum singurul lucru adevărat din seara asta la fel de falsă ca localul în care se află. Un gest pe care viața pare să-l fi furat de la cinema. Se gândește că ar putea să-i povestească despre asta regi-zorului vampir. Poate gâtul lui murdar de înghețată e bun să-și înfigă cineva dinții în el. Se șterge cu șervetul așa cum își ștergea la sală transpirația. Același gest repezit și grosolan.

Poate mă mai iubește încă, poate pe undeva mă mai iubește încă. La ce se uită?

Delia se uită la masa de lângă perete. E singura la care stau oameni în vârstă, dar care se țin bine încă. O pereche destul de sofisticată. El are părul ăla puțin plauzibil, un nor prăfuit, bătând în albastru. Ea valuri blonde, picior peste picior, sandale scumpe.

Și-a întors capul, frumoasă ca Gena Rowlands în *Opening Night*¹, aceeași gură cu rujul întins. O rochie lucind de chinezării.

Delia pare amețită, își ține capul pe mâinile împreunate. Și-a ales poziția asta după ce a aruncat înghetata. Ca o călugăriță obosită să tot spele podelele și să creadă.

Gae a crezut întotdeauna că ea ar fi trebuit să se îndrăgostească de un bărbat mai în vârstă. Iar acum crede că o va face, o să se încurce cu un tip de șaiszeci de ani, despărțit, fără probleme de carieră și cu copii deja mari. Unul care va avea timp pentru ea. Câte un weekend pe coasta amalfitană, slow food și serpentine.

Tatăl ei era din Amalfi. Un orelist cu adevărat bun, dar care cerea puțini bani, ca fiică-sa. Slab ca ea, cu aceleași buze închise la culoare și cărnose, mereu ușor nefericiți. Trata voci de actori, de cântăreți, în tăcere. Se ocupa de corzile vocale cum se ocupă un preot de suflete. La înmormântarea lui era multă lume din teatru și de la operă.

Cei doi bătrâni glumeau unul cu altul. Și Gae a început să se uite la ei. Era un obicei al lui. Să se uite la ce se

1. Film în regia lui John Cassavetes (1977) (n. tr.).

uita Delia. Ca să înțeleagă ce anume îi plăcea din lumea asta. Ce îi lipsea.

Tatăl Deliei era cenușiu și slab ca halatul lui. Țsta e bine făcut, are aerul cuiva care trăiește în aer curat, în bătaia vântului. Probabil face sport. Joacă golf sau vreo cretineală din asta.

Îl enervează bătrânii înstăriți. Suportă doar vreun bătrân om-pasăre, cățărători, tipi din ăștia. Chipuri măcinate de singurătate ca pietrele.

Bătrânul o privește și el pe Delia. Gae are senzația unui fir. Unul dintre firele acelea care se întind între persoane. De la o masă la alta. Iar el acum e un pui murdar de înghețată. Un copil nemulțumit. Apucă sticla de apă minerală, udă șervetul, își șterge cămașa.

Delia pur și simplu nu știe pe ce să-și așeze privirea și gândurile. Nu i se pare că ar exista un loc al ei în seara asta.

Toată lumea aia o indispune. Mult zgomot pentru nimic.

Cum de sunt întotdeauna atât de pline restaurantele? Câți bani trebuie să-nvârtească lumea ca să-și poată permite asta? Se gândește la găștele pentru foie gras, îndopate zi și noapte. Se gândește la Calcutta, la fluviul acela. La călătoria pe care n-o va face niciodată. Se gândește la Maica Tereza, la iguana aia îmbrăcată în alb.

Zâmbește.

Multe perechi tinere.

Vărtelnițe de perechi care vor termina seara în altă parte, vor alerga pe stradă spre mare la una dintre petrecerile de pe litoral. Palmieri fosforescenți, întuneric care pulsează muzică.

O femeie, bronzată deja, trece pe lângă ea plimbându-și degetele pe ecranul iPhone-ului. Lasă în urmă un miros de ulei de plajă. Poate merge să-și ia doza de cocaină. (E vineri seara, un du-te-vino nesfârșit la wc.)

Delia se gândește la crema împotriva razelor ultraviolete. Crema colorată, pentru copii.

Se gândește la corpul ei în costum de baie. Costumul maro cu inele din lemn.

E prima ei vară de femeie liberă.

Ceva tot a hotărât. A rezervat zece zile la sfârșitul lui iulie.

Casa a văzut-o pe Internet. Dar i-a înțeles mirosul și tot restul.

Un lampadar de răchită, o canapea extensibilă albastră. O mătură într-un colț.

Vor face cumpărături într-unul dintre magazinele alea cu lădițe de fructe așezate direct pe trotuar și restul înăuntru, pâinea, șunca, Cif-ul pentru chiuvete (o să-și pună mânuși ca să le curețe).

O să se joace printre acele de pin. Copiii ei urcând și coborând de pe saltelele gonflabile, transpirați, murdari. Nico o să-și piardă suzeta lângă roata unei mașini. Va trebui să se întoarcă, să se agite pe marginea străzii. *Nu vă mișcați.* O să arunce pungile cu cumpărături pe jos. Nisipul pe gresie, pe paturi. *Nu săriți. Spălați-vă pe picioare.* Costumele la duș. *Mamă, mi-e foame.* Foame, da.

Poate o să-și pună cerceii indieni ca să iasă într-o seară. Va fi oare o seară în care va privi marea adormită, lăcuită de lumina electrică? O seară în care va fi frumoasă, într-o rochie albă de in?

A început vara. Nu se știe cum, dar a început. Cel puțin nu va mai trebui să-i ducă pe copii la școală. Nu va trebui să se arunce în mașină și să alerge. Să-i privească pe șoferii mocăiți ca pe niște dușmani. Toată iarna a fost așa. Lume de tamponat, de omorât la semafoare. Nu suportă expresia învățătoarei când ajung cu întârziere, când îi scoate geaca lui Cosmo ținându-și ochii plecați.

— *Fratele tău ne face să întârziem, știi că nu vrea să se trezească.*

De fapt, ea e cea care-și uită poșeta. Care nu știe unde a parcat mașina. Se fâșâie în sus și-n jos pe stradă. Lume pierdută.

Faptul că ajungea mereu în întârziere a fost crucea ei din ultimele luni.

Semnul lucrurilor care se pierd, al cioburilor pe care le lași pe asfalt. Viața care ți-o ia înainte, merge cu un pas în fața ta. Alergi să o ajungi. Claxonezi.

Și totuși i-ar plăcea să fie deja noiembrie, să poarte ciorapi groși și cizme.

Vara i-a plăcut mult într-o altă viață. Când devenea o șopârlită la soare. Gaetano se juca în apă cu copiii, îl

ducea pe Cosmo pe umeri, ea împingea căruciorul cu Nico. Cântau. Se simțea mirosul sălbatic al tufișurilor marine. Al rahatului rămas în urma celor care își puneau cortul unde apucau. Aveau un cort.

Se opreau unde îi prindea apusul soarelui. Așa le plăcea. La mare până seara. Așteptând să plece și ultimul fachir ca să rămână singuri. Copii se jucau cu niște vreascuri. Micuța lor carne. Erau atât de liniștiți copiii, nu se plângeau de nimic.

Nimeni nu știa, încă. Băieții erau acordați la norocul lor.

Mâncau înghețată în timp ce ei împărțeau o bere.

Bea o înghițitură, iubito, răcorește-te.

Cât ești de frumoasă, iubito, cu rochia ta albă de in.

Pari aceeași ca atunci când ne-am cunoscut, indianca în halat. Ba nu, ești mai frumoasă. Pentru că iubirea e mai mare.

Ești o tânără peste care a trecut viața.

Copiii dorm în cort. Există spațiu și liniște să ne sărutăm, să sorb soarele și marea de pe pielea ta.

Gae i-a dăruit cerceii indieni, de argint cu pandantiv, cumpărați de la una dintre tarabele alea estivale.

Tipul care îi vindea era simpatic, un bătrân indian metropolitan. Un rătăcit, așa cum îi plăceau lui Gae, care pierduse o grămadă de timp până să aleagă cerceii. În cele din urmă i-a ales pe ăia. Cu un soi de ochi înăuntru. Cercei simbolici. Ochiul lui asupra ei sau cel al lui Dumnezeu pentru a veghea asupra lor.